

Küçük Kız

– Birgül Otlu · 26 Mayıs 2026

KÜÇÜK KIZ...

Yetmiş dört kışı...

Dünya henüz bu kadar yorulmamış, insanlar bu kadar susmamıştı.

Kar, gökten acele etmeden inerdi o vakitler;

her tanesi sanki çocukluğumuzun alınına bırakılmış beyaz bir dua gibi...

Ben küçücük bir kız çocuğuydum.

Avuç içi kadar bir ömür taşıyordum yüreğimde.

Ne hayatın sertliğini bilirdim,

ne ayrılık denen o uzun geceleri...

Sadece abimin kucağında olmanın güveni vardı içimde.

Sanki dünya yıkılsa bile bana bir şey olmaz

sanırdım.

Çünkü çocukluk, insanın en büyük cesaretiymiş meğer...

Ve insan en çok, birinin sevgisine sonsuz inandığı zaman korkusuz olurmuş.

Şimdi dönüp bakıyorum da,

o fotoğraf yalnızca bir an değilmiş aslında;

bir ömrün en masum sığınağıymış.

Karların üstünde duran o küçücük ayak izleri,
meğer yıllar sonra içimde büyüyecek hasretin başlangıcıymış.

Ejder abimin kolları...
Ah o sıcacık, kocaman eller...
Hayatın bütün ayazını sustururdu.
Bir çocuk için dünyanın en güvenli yeri,
abinin omzuna başını yasladığı anlarımış meğer.
İnsan büyüyünce anlıyor;
ne zenginlik, ne yıllar, ne de koskoca şehirler
o çocukluk güveninin yerini doldurabiliyor.

Şimdi bazen kalabalıkların içinde öylece duruyorum da,
içimde hâlâ o küçük kız üşüyor.
Bir yanım hâlâ karların içinde,
abimin kucağında kalmış gibi...
Ve hiçbir mevsim artık o günkü kadar sıcak değil.

Naile ablam vardı yanı başımda...
Gözlerinde telaşsız bir çocukluk ışığı.
Sanki birazdan gülüp koşacaktı gibi.
Şimdi o bakışları hatırladıkça içim burkuluyor.
Çünkü insan bazı yüzleri yalnızca özlemek için taşıyormuş içinde.

Gülderen ablam...
Başını hafifçe eğmiş o vakur hâliyle durmuş orada.
Sanki yıllar sonrasını sezmiş gibi.
Belki de biliyordu;
bir gün bu fotoğrafa bakıp ağlayacağımızı...
Bir gün aynı sofralarda eksik sandalyeler olacağını...
Bir gün çocukluğun yalnızca içimizi sızlatan bir hatıraya dönüşeceğini...

Naime ablam sağımda dimdik durmuştu.
Bir melek sabrı vardı yüzünde.
Biz fark etmeden geçecekmiş koca bir ömür.

Çocuk akli işte...
İnsan sevmenin sevilmenin ne büyük nimet olduğunu o yaşta anlayamıyor.
Sonra yıllar geçiyor,

Eksildikçe insan geçmişteki bir bakışı bile özlüyor.

Arkamızdaki çıplak ağaçları hatırlıyorum şimdi.
Karın altında sessizce bekliyorlardı.
Sanki onlar da bizimle birlikte büyümüş,
bizimle birlikte yaşlanmış gibiydi.
O gün dallarına düşen karlar eridi belki,
ama içimize düşen çocukluk hiç erimedi.

Biz o gün fakir miydik, zengin miydik bilmezdik.
Üşüyor muyduk onu bile hatırlamıyorum.
Çünkü sevgi vardı.
Ve sevgi varsa insan kendini hiçbir zaman eksik hissetmiyor.
Fistanlarımızın çiçekleri soldu şimdi...
Fotoğrafların rengi sarardı...
Ama o günkü sıcaklık hâlâ kalbimin en derin yerinde yanıyor.

Şimdi bu eski fotoğraf odanın sessiz bir köşesinde duruyor.
Ben her baktığımda zaman duruyor sanki.
O küçük kız gözlerimin içine bakıyor.
"Ne oldu sana?" der gibi...
"Ne zaman büyüdün bu kadar?" diye soruyor.

Cevap veremiyorum...
Çünkü büyümek biraz da kaybetmekmiş.
Birer birer eksilmekmiş insanın içinden.
Bir sabah uyanıp çocukluğunun artık geri dönmeyeceğini anlamakmış.
Annenin sesini özlemek,
eski kapıların gıcirtısını özlemek,
sobanın başındaki sessiz akşamları özlemekmiş.

Ve en çok da,
bir zamanlar herkesin bir arada olduğu o günleri...

Şimdi ne zaman aynaya baksam,
yüzümde yılların çizgilerini değil;
o küçücük kızın gözlerini görüyorum.
Hâlâ abisinin kucağında güven arayan,
ablalarının sevgisiyle büyüyen o çocuğu...

İçimde dinmeyen bir sızı var şimdi.
Burnumda hâlâ o eski kışların kokusu...
Kar yağınca nedensizce hüzünlenmem bundan belki.
Çünkü bazı mevsimler yalnızca hava değildir;
insanın geçmişidir, özlemidir, kaybettikleridir.

Hey gidi çocukluğum...
Ne çabuk uzaklaştın benden...
Oysa ben hâlâ seni bıraktığım yerde arıyorum.
Karların arasında,
abimin kucağında,
ablalarımın gülüşlerinde...

Ve biliyorum...
İnsan kaç yaşına gelirse gelsin,
yüreğinin bir köşesinde hep o çocuk olarak kalıyor.
Bir fotoğraf karesine sığınmış küçücük bir hatıra gibi...
Sessiz, kırılgan ve biraz da boynu bükük...

Çünkü bazı hasretlerin yaşı olmuyor.
Bazı sevgiler hiç eskimiyor.
Ve çocukluk...
İnsan büyüdükçe içini en çok acıtan şey oluyor...

Birgöl Otlı Ahlat
25 Mayıs 2026